

— Всѣки челоуѣкъ на земята, — отговорилъ имъ учителя, — прилича по нѣщо си на нѣкое животно. Напримѣръ: нѣкой челоуѣкъ, кога ходи, обича да се пери, като пѣтелъ и по това той прилича на пѣтела; лошъ челоуѣкъ, който всѣкога обича да грабне нѣщо чуждо, за да се обогати, прилича на вѣлка; страхливия челиуѣкъ прилича на заека и пр. и пр. Затова, когато искаме да раскажемъ, — продължилъ учителя, — напримѣръ, какво е направилъ нѣкой страхливъ челоуѣкъ, можемъ на прѣсторено този челоуѣкъ да го наречемъ *заекъ* и да раскажемъ приказката за заека, че ужъ той говорѣлъ. И така, мили дѣца, запомнѣте си, че въ баснитѣ, макаръ да се расказва за нѣкои животни, че ужъ говорѣли като челоуѣци, вий всѣкога да разбирате за хора, които приличатъ по нѣщо на такива животни.

Глиганъ и лѣсица.

[Басня]

Единъ пѣтъ лѣсицата, като отишла да посѣти глигана (дивото свинѣе), намѣрила го въ срѣдъ гората, че кърти и цѣпи каквото наиде прѣдъ себе съ якитѣ си зѣби.

— Каква полза отъ това, приятелю, да хабишъ хубавото си врѣме въ работа и сега, когато съ никого нѣма да се боришъ? — попитала го лѣсицата. — Не е ли по-добрѣ да се наядешъ хубаво и да се заровишъ и отепишъ, ами тѣй да се измѣчвашъ залудо?

— Знамъ азъ що правѣ, — отговорилъ почти сърдито опитния глиганъ: ако въ свободното врѣме не се упражнявамъ да станѣ ягкъ за